

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce **1. Vodohospodářská společnost s.r.o.**, IČ 47551917, se sídlem ve Velkých Přílepech, Kladenská 132, zastoupeného JUDr.Lubomírem Kubičkou, advokátem se sídlem v Praze 1, Na Poříčí 12, proti žalovanému **Ministerstvu životního prostředí** se sídlem v Praze 10, Vršovická 65, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 14.6.2011, č.j.: 42/500/11; 1084/ENV/11

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze dne 12.8.2011, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministerstva životního prostředí (dále též žalovaného správního úřadu) ze dne 14.6.2011, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Praha, ze dne 19.11.2010, a bylo tedy pravomocně rozhodnuto o tom, že žalobci byla uložena pokuta ve výši 250.000,-Kč podle ustanovení § 125c odst.1 písm.a) a § 125c odst.4 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též vodní zákon), a to za nakládání s povrchovými a podzemními vodami v rozporu s povolením k tomuto nakládání, kterého se žalobce dopustil tím, že ve vypouštěných odpadních vodách z čističky odpadních vod Lipence byly v roce 2009 a 2010 překračovány povolené emisní limity, dané rozhodnutím ze dne 31.10.2006.

Žalobce v podané žalobě namítl, že nerozporuje zjištěné skutkové okolnosti, avšak má za to, že při rozhodování o výši udělené pokuty nepostupoval jak inspektorát životního

prostředí, tak žalovaný odvolací správní úřad v souladu s ustanovením § 125l odst.2 a 6 zákona o vodách, když správní úřady obou stupňů neposoudily správně okolnosti tohoto případu, svědčící ve prospěch žalobce a uložily mu pokutu ve výši naprosto neodpovídající důsledkům správního deliktu.

Žalobce namítl, že hlavním důvodem pro neuspokojivé výsledky čištění odpadních vod je hydraulické a látkové přetížení čističky. Čistička odpadních vod byla vyprojektována na množství odpadních vod v průměru 357 m³ za den a na látkové znečištění 2500 tzv. ekvivalentních obyvatel. V současné době přitéká 460 m³ odpadních vod za den a látkové znečištění odpovídá 3159 ekvivalentních obyvatel. Žalobce upozornil, že čistička byla stavebně povolena i zkolaudována bez zařízení, umožňujícího odstraňování fosforu z odpadních vod. Bez tohoto technologického stupně nelze dosáhnout přísné limity koncentrace fosforu, stanovené vodoprávním úřadem. Žalovaný při svém rozhodování nevzal v úvahu, že odstranění tohoto stavu vyžaduje vynaložení značných investičních nákladů, podle projektové dokumentace přibližně 750.000,-Kč, přesahujících možnosti rozpočtu vlastníka čističky odpadních vod, kterým je Městská část Praha - Lipence. V současné době provozovatel čističky zajišťuje investici instalací chemického srážení fosforu a instalaci dmychadla o větším výkonu tak, aby bylo dosaženo stanovených emisních limitů.

Žalobce poukázal na to, že nesouhlasí s názorem žalovaného, že žalobce mohl jako určitou polehčující okolnost pro rozhodování o výši uložené pokuty doplnit technologii čističky o chemické srážení fosforu. Žalobce má za to, že toto řešení vůbec neřeší problematiku dodržování emisních limitů a organického znečištění, jedná se o ryze odborný problém, k němuž je žalobce připraven předložit odborný posudek.

Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítl, že jestliže jedním z kritérií pro stanovení výše uložené pokuty je míra ovlivnění jakosti povrchových vod, pak je zjištění žalovaného, že dopad vypouštění znečištění z čističky na jakost povrchové vody v jejím toku je celkově minimální, zcela v rozporu s výši uložené pokuty. Zjištěné nevýznamné ovlivnění znečištění toku, které je výrazně nižší, než je uvedená norma, nemůže mít negativní vliv na rybí osádku ani na vodní mikroorganismy či vodní rostliny. Obdobné či ještě menší ovlivnění jakosti vody je i v dalších sledovaných ukazatelích, i to lze doložit odborným posudkem. Žalobce má za to, že nedošlo-li k prokazatelnému škodlivému vlivu na kvalitu povrchových vod, pak je výše uložené pokuty zcela nepřiměřená.

V pátém žalobním bodě se žalobce zabýval posouzením argumentu, týkajícího se zkoumání míry ziskovosti společnosti, dosahované v rozhodném období. Výše pokuty dvojnásobně převyšuje zisk žalobce v období roku 2009 v lokalitě Lipence a tedy i zde došlo k nedodržení ustanovení § 125l odst. 2 a 6 vodního zákona ze strany žalovaného.

V šestém žalobním bodě žalobce poukázal na to, že na webových stránkách České inspekce životního prostředí jsou uvedeny případy pravomocně uložených pokut ve výši nad 100.000,-Kč za porušení povinností na úseku ochrany vod v roce 2010 a z tohoto výčtu vyplývá, že bylo Českou inspekcí životního prostředí uloženo celkem devět takto vysokých pokut za nedovolené vypouštění odpadních vod. V uvedeném přehledu jsou jen stručně zmíněny důvody pro uložení pokut, přesto je podle názoru žalobce zjevné, že pokuta potvrzená napadeným rozhodnutím žalovaného je zcela nepřiměřená okolnostem případu.

Na základě výše uvedeného žalobce uzavřel, že citovaným rozhodnutím žalovaného došlo ke zkrácení práv žalobce, když byla nesprávně aplikována ustanovení § 125l odst.2 a 6

vodního zákona, což vedlo k uložení pokuty ve výši neodpovídající okolnostem případu a napadené rozhodnutí tak bylo vydáno v rozporu s příslušnými ustanoveními vodního zákona a správního řádu.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě ze dne 3.11.2011 vyplývá, že žalobce se předmětnou žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, případně požaduje změnu napadeného rozhodnutí a snížení uložené pokuty. Žalovaný trvá na správnosti jak rozhodnutí orgánu odvolacího, tak rozhodnutí správního úřadu prvního stupně a k jednotlivým žalobním námitkám uvedl následující:

Je nesporné, že žalobce porušil zákon, za což byl spravedlivě pokutován. V napadeném rozhodnutí i v prvoinstančním rozhodnutí je přesvědčivě doloženo žalobcovo pochybení, stejně jako dostatečně zdůvodněna výše sankce, která je v daném případě zcela odpovídající závažnosti pochybení žalobce. Se žalobcovým závěrem o nepřiměřenosti sankce nelze souhlasit.

Žalovaný považuje za absolutně nestoudné, že žalobce přímo v žalobě potvrdí porušení ustanovení § 8 odst.5 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích, když konstatuje, že bylo připojeno více jednotek, než umožňují především kapacitní možnosti a toto porušení právních předpisů se snaží využít k ospravedlnění svého - jiného - protiprávního jednání. Žalobce se nemůže své zodpovědnosti zbavit poukazem na rovnoprávní ujednání, provozovatel daného zařízení je odpovědný za jeho řádný provoz. Velikost nutně vynaložených nákladů na odstranění nevyhovujícího stavu je opět zcela bez významu ve vztahu k pochybení žalobce a k výši sankce. Žalovanému není zřejmé, v jakém smyslu měl nesprávně posoudit uvedené skutečnosti a co je nesprávného na tom, že tyto skutečnosti uvedl v napadeném rozhodnutí. Jedná se o prosté konstatování zřejmého faktu, na čemž není nic nesprávného ani nezákonného.

Žalovaný konstatoval, že by instalování daného zařízení mohlo být polehčující okolností mimo jiné proto, že by se výrazně snížila hodnota, o kterou je překračován limit pro fosfor, což mohlo mít pozitivní dopad na výši uložené sankce.

Konstatování žalovaného o minimálním ovlivnění jakosti povrchové vody v jejím toku tak, jak je uvedeno v podané žalobě, je vytrženo z kontextu. Skutečností, že nedošlo k nenahraditelným škodám na ekosystémech, nelze bagatelizovat pochybení žalobce a přehlížet bodové znečištění. To, že ovlivnění jakosti povrchové vody v celém toku bylo na základě provinění žalobce minimální, se odráží ve výši sankce, avšak nijak neospravedlňuje žalobcovo protiprávní jednání.

Pokuta nebyla ukládána pobočce Lipence, nýbrž společnosti 1.Vodohospodářská společnost s.r.o. Žalobce smluvně zajišťuje provoz čistíren odpadních vod, kanalizace a vodovodu v patnácti městech a obcích a tabulka s vyúčtováním z jedné takové provozovny nemůže sloužit jako doklad nepřiměřenosti uložené sankce, nýbrž je nutné vycházet ze zisku celé společnosti.

Pokud jde o počet uložených pokut za obdobné protiprávní jednání jiných subjektů, to nevypovídá nic o zákonnosti či správnosti napadených rozhodnutí. Není zřejmé, jak z daných rozhodnutí žalobce dovozuje nepřiměřenost jemu uložené sankce, když v každém jednotlivém případě je nutné ctít zásadu individualizace, která se vztahuje ke spáchanému deliktu, stejně jako k pokutovanému subjektu. Za naprosto absurdní je pak nutno označit argument žalobce,

ve kterém vypočítává průměrnou výši pokuty, ukládanou za nedovolené vypouštění odpadních vod a z tohoto průměru dovozuje nepřiměřenost jemu uložené sankce. Protiprávní jednání žalobce bylo přesvědčivě prokázáno a výše uložené sankce dostatečně zdůvodněna a proto není žádného důvodu pro zrušení napadených rozhodnutí.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Žalobce je držitelem povolení vypouštění odpadních vod z čističky odpadních vod Lipence do vod povrchových, tj. řeky Berounky, s platností do dne 31.12.2011.

Dne 1.10.2010 provedla Česká inspekce životního prostředí na čističce odpadních vod Lipence ohlášený dozor. Z protokolu o průběhu kontroly a dalších materiálů správní úřad prvního stupně zjistil, že vlastníkem čističky odpadních vod včetně kanalizace je městská část Praha-Lipence. Čistička je provozována společností 1.Vodohospodářská společnost s.r.o. na základě smlouvy, uzavřené s vlastníkem díla. Předmětná čistička typu REC.ING., se dvěma paralelními linkami, má projektovanou kapacitu 2.500 EO a 500 m³ za den. V současné době je na splaškové kanalizaci připojeno 2.200 obyvatel a na čističku je zakázáno dovážet odpadní vody a likvidovat odpady.

Z obsahu protokolu o průběhu kontroly ze dne 1.10.2010 vyplývá, že v letech 2009 a 2010 u čističky odpadních vod Lipence došlo ve smyslu přílohy č.5 k nařízení vlády č. 61/2003 Sb. k nedovolenému překročení stanovených přípustných limitů P u ukazatele N-NH₄ a ukazatele Pcelk třikrát..

Správní úřad prvního stupně posoudil uvedené skutečnosti, zjištěné při kontrole, jako porušení zákonných povinností podle ustanovení § 8 odst.2 a § 38 odst.3 vodního zákona ze strany provozovatele čističky odpadních vod a oznámil žalobci dne 15.10.2010 zahájení správního řízení ve věci uložení pokuty za správní delikt, spočívající ve vypouštění odpadních vod z čističky odpadních vod do vod povrchových v rozporu s povolením k tomuto nakládání. Toto oznámení bylo žalobci doručeno ve spojení s výzvou, jímž byla účastníku řízení stanovena lhůta, dokdy může navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy.

K zahájenému řízení o uložení pokuty se žalobce vyjádřil svým písemným vyjádřením ze dne 1.11.2010, v němž argumentoval shodně jako v podané žalobě a navrhl, aby Česká inspekce životního prostředí s ohledem na konkrétní žalobcem popsané okolnosti případu řízení o uložení pokuty zastavila nebo uložila pokutu v minimální výši.

Rozhodnutím ze dne 19.11.2010 Inspekce životního prostředí uložila žalobci pokutu za správní delikt ve výši 250.000,- Kč a při stanovení výše pokuty postupovala podle ustanovení § 125l odst.6 vodního zákona, kdy jako přitěžující okolnost zohlednila, že recipient odpadních vod z čističky odpadních vod, tj. řeka Berounka, je zařazena mezi kaprové vody a území, kterým protéká, je zařazeno mezi zranitelné oblasti a nachází se v ochranném pásmu druhého stupně vodního zdroje Praha - Podolí. Ve zjištěném případě dochází u ukazatele N-NH₄ při zaústění odtoku z čističky k výraznému navýšení znečištění recipientu o 13 %. Inspekce dále přihlédla k tomu, že v kontrolovaném období v lednu 2009 až srpnu 2010 byly ve vypouštěných odpadních vodách z čističky překračovány povolené limity u všech ukazatelů výstupního znečištění bez výjimky a to mnohdy velmi výrazně. Předepsané emisní limity pro ukazatel Pcelk pak byly překračovány soustavně, překročení

bylo prokázáno ve všech 27 odebraných vzorcích, přesto projekt na úpravu čističky odpadních vod, zejména na odstraňování fosforu, zpracovaný na jaře 2009, nebyl realizován.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce dne 9.12.2010 včasné odvolání, o kterém rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 14.6.2011, odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí inspekce životního prostředí potvrdil se závěrem, že překračováním povolených limitů ve vypouštěné odpadní vodě z čističky odpadních vod Lipence u všech předepsaných ukazatelů výstupního znečištění bez výjimky byly jednoznačně porušeny povinnosti, stanovené vodním zákonem. Inspekce životního prostředí stanovila výši pokuty při dolní hranici zákonného rozpětí. I vzhledem ke konkrétním okolnostem považoval odvolací správní úřad výši uložené pokuty za přiměřenou a odpovídající závažnosti porušení zákona.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení nepožádal výslovně o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný správní úřad souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného odvolacího správního úřadu, jímž bylo pravomocně rozhodnuto o tom, že žalobci byla uložena pokuta ve výši 250.000,-Kč to za nakládání s povrchovými a podzemními vodami v rozporu s povolením k tomuto nakládání, kterého se žalobce dopustil tím, že ve vypouštěných odpadních vodách z čističky odpadních vod Lipence byly v roce 2009 a 2010 překračovány povolené emisní limity, dané rozhodnutím ze dne 31.10.2006.

Podle ustanovení § 8 odstavec 2 vodního zákona se povolení k nakládání s vodami vydává fyzickým nebo právnickým osobám k jejich žádosti. Fyzická nebo právnická osoba, která má platné povolení k nakládání s vodami, je oprávněna nakládat s vodami v rozsahu a k účelu po dobu uvedenou v platném povolení.

Podle ustanovení § 38 odstavec 3 vodního zákona ten, kdo vypouští odpadní vody do vod povrchových nebo podzemních, je povinen zajišťovat jejich zneškodňování v souladu s podmínkami stanovenými v povolení k jejich vypouštění. Při stanovování těchto podmínek je vodoprávní úřad povinen přihlížet k nejlepším dostupným technologiím v oblasti zneškodňování odpadních vod, kterými se rozumí nejúčinnější a nejpokročilejší stupeň vývoje použité technologie zneškodňování nebo čištění odpadních vod, vyvinuté v měřítku umožňujícím její zavedení za ekonomicky a technicky přijatelných podmínek a zároveň nejúčinnější pro ochranu vod. Kdo vypouští důlní vody do vod povrchových nebo podzemních podle zákona o ochraně a využití nerostného bohatství), může tak činit pouze způsobem a za podmínek, které stanoví vodoprávní úřad.

Podle ustanovení § 125c odstavec 1 písmeno a/ vodního zákona právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako oprávněný dopustí správního deliktu tím, že nakládá s povrchovými nebo podzemními vodami podle ustanovení § 8 v rozporu s povolením k

nakládání s vodami.

Podle ustanovení § 125c odstavec 4 vodního zákona za správní delikt podle odstavce 1 písmene a/ spáchaný vypouštěním odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních v rozporu s povolením k nakládání s vodami se uloží pokuta do 5.000.000,- Kč.

Podle ustanovení § 125l odstavec 2 vodního zákona se při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Podle odstavce 6 téhož právního ustanovení při stanovení výše pokuty za správní delikt spáchaný vypouštěním odpadních vod bez povolení k nakládání s vodami nebo v rozporu s ním, přihlédne orgán ukládající pokutu zejména k míře překročení podmínek povolení k vypouštění těchto vod, k míře ovlivnění jakosti povrchových nebo podzemních vod a jejímu lokálnímu rozsahu, ke stupni ochrany dotčeného území a k příčině nedovoleného vypouštění vod.

Každý, kdo vypouští odpadní vody do vod povrchových nebo podzemních, je povinen zajišťovat jejich zneškodňování v souladu s podmínkami stanovenými v povolení k jejich vypouštění. Za tím účelem je vodoprávní úřad při stanovování podmínek povinen přihlížet k nejlepším dostupným technologiím v oblasti zneškodňování odpadních vod; ten, kdo vypouští odpadní vody, musí (v souladu s rozhodnutím vodoprávního úřadu) měřit objem vypouštěných vod a míru jejich znečištění. Výsledky měření je povinen předávat vodoprávnímu úřadu, který rozhodnutí vydal, příslušnému správci povodí a pověřenému odbornému subjektu.

Vodoprávní úřad s povolením k vypouštění odpadních vod žalobci stanovil hodnoty ukazatele „m“ (ukazatel maximální přípustné hodnoty pro koncentrace zjišťované z rozboru dvouhodinových směsných vzorků vypouštěných odpadních vod získaných sléváním osmi dílřích vzorků) a ukazatele p (přípustná hodnota koncentrací zbytkového znečištění ze 24 hodinových směsných vzorků, získaných sléváním 12 objemově stejných dílřích vzorků) jak pro emise N-NH₄, tak celkového znečištění Pcelk.

Žalobce v podané žalobě nenamítal ničeho proti zjištěným skutkovým okolnostem. Jeho žalobní argumentace se opírala o názor, že při rozhodování o výši udělené pokuty nepostupoval jak inspektorát životního prostředí, tak žalovaný odvolací správní úřad v souladu s ustanovením § 125l odst.2 a 6 zákona o vodách, když správní úřady obou stupňů neposoudily správně okolnosti tohoto případu, svědčící ve prospěch žalobce a uložily mu pokutu ve výši naprosto neodpovídající důsledkům správního deliktu.

Z odůvodnění rozhodnutí správního úřadu prvního stupně je zřejmé, že správní úřad odůvodnil výši uložené pokuty tím, že ve zjištěném případě došlo u ukazatele N-NH₄ při zaústění odtoku z čističky k výraznému navýšení znečištění recipientu o 13 %. Inspekce dále přihlížela k tomu, že v kontrolovaném období v lednu 2009 až srpnu 2010 byly ve vypouštěných odpadních vodách z čističky překračovány povolené limity u všech ukazatelů výstupního znečištění bez výjimky a to mnohdy velmi výrazně. Předepsané emisní limity pro ukazatel Pcelk pak byly překračovány soustavně, překročení bylo prokázáno ve všech 27 odebraných vzorcích, přesto projekt na úpravu čističky odpadních vod, zejména na odstraňování fosforu, zpracovaný na jaře 2009, nebyl realizován.

Žalovaný odvolací správní úřad se k otázce výše ukládané pokuty vyjádřil tak, že nepovažoval za transparentní doklady, které ke svým tvrzením o nepřiměřenosti pokuty

předkládal žalobce spolu s odvoláním. Žalovaný poukázal na žalobcem zveřejněné informace o tom, že žalobce zajišťuje provoz čistíren odpadních vod v patnácti městech a obcích a o ceně vodného a stočného. Dále žalovaný odkázal v podstatě doslovným přepisem na odůvodnění výše stanovené pokuty, jak jej provedl správní úřad prvního stupně.

Žalobce rovněž poukázal na to, že na webových stránkách České inspekce životního prostředí jsou uvedeny případy pravomocně uložených pokut ve výši nad 100.000,-Kč za porušení povinností na úseku ochrany vod v roce 2010 a z tohoto výčtu vyplývá, že bylo Českou inspekci životního prostředí uloženo celkem devět takto vysokých pokut za nedovolené vypouštění odpadních vod. V uvedeném přehledu jsou jen stručně zmíněny důvody pro uložení pokut, přesto je podle názoru žalobce zjevné, že pokuta potvrzená napadeným rozhodnutím žalovaného je zcela nepřiměřená okolnostem případu.

Uvedené žalobní argumenty neshledal Městský soud v Praze důvodnými. Se žalobcem lze souhlasit potud, že odůvodnění výše pokuty odkazem na spodní hranici nelze považovat za dostačující. Při ukládání sankcí je třeba přihlížet mimo jiné k osobě pachatele, době trvání protiprávního jednání, formě zavinění, jakož i k následkům protiprávního jednání a výši škody nebo újmy, která v důsledku něho vznikla.

Z odůvodnění rozhodnutí správních úřadů obou stupňů však vyplývá, byť ne vždy soustředěně na jediném místě odůvodnění rozhodnutí, že takové skutečnosti správní orgány braly v potaz. Žalobce je tím, kdo smluvně a za úplatu zajišťuje provoz čistíren odpadních vod, kanalizace a vodovodu v patnácti městech a obcích. Jestliže své námitky o dvojnásobném překročení zisku v porovnání s uloženou sankcí za porušení právních povinností opírá žalobce o vyúčtování z jedné takové provozovny, pak je podle názoru soudu na místě ztotožnit se se závěrem žalovaného, že takový podklad pro rozhodnutí o výši pokuty nemůže sloužit jako doklad nepřiměřenosti uložené sankce, neboť nepochybně je třeba vycházet ze zisku celé společnosti.

Argumentoval-li žalobce počtem uložených pokut za obdobné protiprávní jednání jiných subjektů, pak bez hlubší analýzy toho, za jaké skutky, za jaké porušení právních povinností a jakým subjektům byly sankce uloženy, nelze jednoznačně uzavřít, že v případě žalobce došlo k vydání nezákonného či nesprávného rozhodnutí. Žalobce uplatněné žalobní námitky nepodložil žádnými skutkovými či právními tvrzeními, své námitky neosvědčil žádnými důkazními prostředky a proto soud nemohl dospět k jednoznačnému závěru o nepřiměřenosti jemu uložené sankce. Je zřejmé, že v každém jednotlivém případě posuzování porušení (nejen) vodního zákona je nutné ctít zásadu individualizace, která se vztahuje jak ke spáchanému deliktu, tak i k pokutovanému subjektu.

Vypovídací hodnotu za těchto okolností nemá ani argumentace žalobce výpočtem jakési „průměrné“ výše pokuty, ukládané za nedovolené vypouštění odpadních vod, neboť z takového matematického průměru – bez znalostí zcela konkrétních a jedinečných okolností jednotlivých srovnávaných případů – nelze dovozovat nepřiměřenost sankce, uložené žalobci zcela v mezích zákonem předpokládaných a vymezených. Protiprávní jednání žalobce bylo přesvědčivě prokázáno a výše uložené sankce byla podle názoru soudu zdůvodněna natolik dostatečným způsobem, že soud – s ohledem na žalobní tvrzení – neshledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Ze všech uvedených důvodů má soud za to, že v daném případě žalobce svým jednáním, spočívajícím ve vypouštění vody z čističky odpadních vod Lipence, která

v kontrolovaném období vykazovala u všech předepsaných ukazatelů výstupního znečištění bez výjimky jednoznačné porušení povinností, stanovených vodním zákonem, naplnil skutkovou podstatu správního deliktu, uvedenou v ustanovení § 125c odst.1 písm.a) vodního zákona. Z uvedeného má Městský soud v Praze za to, že v posuzované věci správní orgány obou stupňů řádně zdůvodnily, že bylo zjištěno překročení přípustných povolených limitů znečišťujících látek, čímž došlo nedovoleným způsobem ke znečišťování povrchových i podzemních vod. Žalovaný v rozhodnutí přesvědčivě uvedl, z jakých zjištění vycházel, jaké důkazní prostředky použil a jakým způsobem ke svému závěru dospěl.

Podle výše uvedených ustanovení je smyslem a cílem vodního zákona chránit čistotu a kvalitu vody, tzn. že postihován je každý, kdo fakticky vypouští z čistírny odpadních vod vodu, u níž je zjištěno překročení míry povoleného znečištění. V této souvislosti je třeba opakovaně uvést, že v souladu se shora citovanými ustanoveními musí orgán inspekce životního prostředí uložit pokutu vždy, když zjistí vypouštění znečištěných vod jiným než zákonem připuštěným způsobem. Správní uvážení se v takových případech týká pouze konkrétní výše ukládané pokuty, po zohlednění intenzity a okolností znečištění. V posuzované věci bylo odpovídajícím zákonným postupem zjištěno i prokázáno vypouštění znečištěných vod z čističky Lipence a správní úřad prvního stupně v souladu se zákonem č. 254/2001 Sb. uložil žalobci povinnost zaplatit sankci, jejíž výši přiměřeně a dostatečně odůvodnil. Žalobce proto nebyl postupem žalovaného nikterak zkrácen na svých právech.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst.1 věta první s.ř.s., podle něhož by právo na náhradu nákladů řízení podle úspěchu ve věci příslušelo úspěšnému žalovanému správnímu orgánu, jemuž však žádné nad rámec činnosti správního orgánu prokazatelné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25.ledna 2013

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu